
Mikulice, st. 4, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-80/132

Informator Archeologiczny : badania 33, 146-147

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

żelaznych. Analiza ceramiki wykazuje, że w zbiorze dominują ułamki naczyń ręcznie lepionych, częściowo słaboformująco obtaczanych na jednotarczowym kole garncarskim, należących do rodziny typów C (wg W. Łosińskiego), odmiany A (Feldberg-Kędrzyno). Fragmenty ceramiki pochodzące z jednego z obiektów reprezentują naczynia ręcznie lepione, bez widocznych śladów obtaczania, nawiązujące do rodziny typów A-B (typ Dziedzice-Sukow). Taka struktura zbioru pozwala wiązać odkryte relikty osadnictwa wczesnośredniowiecznego z okresem od połowy VII do VIII w.

MIETLICA, st. 3, 4, 9, gm. Kruszwica, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 50-41/8 (st. 3, 4) i 5

- osada kultury łużyckiej
- osady z wczesnego średniowiecza (faza C-D)
- osadnictwo z późnego średniowiecza i czasów nowożytnych

Badania prowadzili doc. dr hab. Wojciech Dzieduszycki i dr Bożena Dzieduszycka (Instytut Archeologii i Etnologii PAN w Poznaniu). Finansowane przez WKZ w Toruniu.

Badania wykopaliskowe prowadzono na stanowiskach przylegających bezpośrednio do grodziska wczesnośredniowiecznego (stanowisko I) w Mietlicy. Celem ich było określenie funkcji, chronologii i zasięgu stanowisk z racji zagrożeń wynikających z możliwości lokalizacji na ich terenie budownictwa rekreacyjnego i wnioskowanego wpisu do rejestru zabytków.

Mietlica, st. 3 – położone jest na północ od grodziska wczesnośredniowiecznego, na stoku opadającym ku brzegom Gopła. Założono pięć wykopów sondażowych biegnących na linii wschód-zachód. Stwierdzono wystąpienie warstwy kulturowej oraz obiektów o różnym charakterze, będących pozostałościami osady z fazy C i D wczesnego średniowiecza. Zarejestrowano sześć jam, pojedynczy piec oraz obiekt nr 1, datowany na I. poł. X w., składający się z muru kamiennego przylegającego do dużego obiektu półziemiankowego wypełnionego warstwami popiołu, spalenizny, licznych materiałów archeozoologicznych (w tym szkielety zwierząt), ceramiki itp. Obiekt ten należy do wyjątkowych, rozpoznany został jedynie częściowo i można tylko przypuszczać, że pełnił funkcję kultową.

Mietlica, st. 4 – przylega od południowego wschodu do grodziska wczesnośredniowiecznego. Założono jedenaście wykopów sondażowych. Stwierdzono występowanie warstwy kulturowej i obiektów archeologicznych (jamy, paleniska) na przestrzeni 80 x 70 m. Odkryte obiekty wiążą się w większości z wczesnym średniowieczem. Uzyskano liczny materiał zabytkowy, w tym unikatowe srebrne okucie zakończenia pasa.

Mietlica, st. 9 – położone jest na wschód od grodziska wczesnośredniowiecznego, na stoku opadającym ku brzegom Gopła i jego dawnej zatoki. W wykopach sondażowych stwierdzono występowanie warstw kulturowych związanych z osadnictwem kultury łużyckiej i wczesnośredniowiecznym.

Przeprowadzone w 1999 roku badania sondażowe w Mietlicy dowiodły, że każde z wcześniej zlokalizowanych tu stanowisk archeologicznych zasiedlone było intensywnie w okresie wczesnośredniowiecznym, w ciągu doby plemienną. Odkryto znacznej grubości warstwę kulturową oraz liczne relikty zabudowy osad, a także cenne artefakty, które poświadczają rangę ośrodka mietlickiego we wczesnym średniowieczu. Wyjątkowej wagi odkryciem jest stwierdzenie istnienia najprawdopodobniej plemiennego ośrodka kultowego, lokalizowanego w pobliżu grodu.

MIKULICE, st. 4, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-80/132

- osada grupy tarnobrzeskiej z epoki brązu – wczesnego okresu epoki żelaza
- osada z okresu wczesnego średniowiecza (IX-XII w.)

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w sierpniu i wrześniu przez mgr Izabelę Mianowską (autorka sprawozdania, Usługi Archeologiczne Izabela Mianowska, Kraków). Finansowane przez Telekomunikację Polską S.A. Pierwszy sezon badań. Przebadano powierzchnię 134 m².

Stanowisko leży na stoku doliny rzeki Mleczy, na rozległym cyplu na wysokości około 200 m n.p.m. Badania prowadzono w związku z układaniem kabla światłowodowego.

Odkryto i wyeksplorowano w całości 7 obiektów osadowych – jam różnej wielkości i 3 dołki posłupowe. Materiał ruchomy stanowi 99 fragmentów ceramiki i 1 fragment przedmiotu żelaznego pochodzące z obiektów. Najwięcej zabytków znaleziono w 3 obiektach: nr 4 (trapezowata jama grupy tarnobrzesckiej z okresu halsztackiego C-D), nr 5 (jama z ceramiką z XI-XII w. i dużą ilością polepy) i nr 6 (jama z ceramiką z IX-X w.). Z obiektu nr 14 pochodzi materiał ogólnie określony jako prahistoryczny. Trapezowata jama nr 11 była całkiem pozbawiona materiału archeologicznego.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w urzędzie Podkarpackiego WKZ z/s w Przemyślu. Badania nie będą kontynuowane.

Mogilno, st. 1, gm. *loco*, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 47-37/117 – patrz: późne średniowiecze

Niedaszów, st. 3, gm. Mściwojów, woj. dolnośląskie, AZP 81-21/66 – patrz: wczesna epoka żelaza

NIEWIADOMA, st. 2, gm. Sabnie, woj. mazowieckie, AZP 51-78/2

- osada przyrodowa z okresu wczesnego średniowiecza (VIII-XI w.)

Ratownicze sondażowe badania wykopaliskowe, przeprowadzone w terminie od 9 do 21 sierpnia pod kierunkiem mgr Władysławy Roszyk (autorka sprawozdania, Instytut Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego). Finansowane przez WKZ w Siedlcach. Drugi sezon badań.

Stanowisko zostało odkryte w trakcie badań powierzchniowych, przeprowadzonych w ramach AZP. W 1971 roku Instytut Archeologii UW przeprowadził badania wykopaliskowe.

Osada nr 2 leży pomiędzy szosą z Niewiadomej do Grodziska a jarem. Położona jest na stoku wzgórza, łagodnie opadającym w kierunku południowo-zachodnim i zachodnim. Od południa i zachodu ograniczone jest głębokim jarem wyschniętego cieku wodnego wpadającego do rzeki Cetynia. Od strony północnej i północno-wschodniej wałami grodziska. Jest ono niszczone przez dziko funkcjonującą piasnicę.

Wyznaczono dwa wykopy: jeden obejmował obszar zniszczonej skarpy, drugi miał na celu określenie zasięgu osady w kierunku wschodnim i południowo-wschodnim. Zlokalizowany został równoległe do linii wałów grodziska.

Teren stanowiska nr 2 uległ bardzo dużemu zniszczeniu: w części zachodniej wskutek wybierania piasku przez okoliczną ludność, a w części wschodniej w wyniku głębokiej orki. Humus współczesny znajduje się bezpośrednio na calcu.

Na stanowisku nie stwierdzono występowania warstwy kulturowej poza obiektami. Można wyróżnić obiekty z dwóch faz. Z wcześniejszą należy wiązać obiekty 1a i 1b, to jest palenisko i piec ziemny. Położone były blisko siebie, w odległości około 1 metra. Nie stwierdzono w pobliżu występowania dołków posłupowych, jak również innych śladów wskazujących na obecność konstrukcji naziemnych.

Na okres późniejszy datowane są obiekty 2, 3, 4 i 5, grupujące się w dwóch skupiskach, oddalonych od siebie około 40 m. W pasie terenu o podłożu piaszczystym znajdowała się ziemianka (obiekt 2) oraz palenisko (obiekt 3). Ziemianka dłuższym bokiem była wkopana w zbocze wzgórza i miała konstrukcję zadaszania typu szalaszowego. Wskazują na to ślady 2-3 rzędów dołków posłupowych, zauważonych ze wschodniej, południowej i zachodniej strony. Zapewne są to ślady po gałęziach, które wbite grubszym końcem w ziemię tworzyły konstrukcję dachu. Górne części wraz z liśćmi tworzyły bliżej nieokreśloną konstrukcję. Być może każda warstwa przesypana była sporą ilością ziemi, sądząc po dużej miąższości warstwy zasypiskowej. We wnętrzu ziemianki znajdowały się urządzenia